

HARLEQUIN

Sjalocline romaan

KAS
HERTSOG
SAAB
TÜSSATA?

AMANDA
McCABE

Amanda McCabe
To Deceive a Duke
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2008 by Ammanda McCabe

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01217211
ISBN 978-9949-12-995-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Kui ma olin väike, oli mu vanematel üks raamat, mis oli täis fotosid muistsetest paikadest. See meeldis mulle väga ja tekitas minus huvi arheoloogia vastu. Ma kaevasin isegi aias äsja maha istutatud muru üles, et viikingite varandust üles leida. See kõik tundus olevat nii seiklusrikas ja romantiline.

Kolm õde Chase'i jagavad mu kirge ja neil on vedanud, et nad elavad regendiajastul, mil huvi vanaaja maailma vastu oli suur. Nad võivad veeta aega muistiseid uurides ja osaleda arheoloogilistel väljakaevamistel – lisaks kohutada vaimustavate ja esinduslike meestega ning nendesse armuda.

Kui ma kohtasin Kleiot ja hertsogit esimest korda raamatus „Võtke varas kinni“, ei näinud ma mingit võimalust, kuidas nad saaksid ületada omavahelised erimeelsused. See, et Kleio mehele marmorkujuga vastu pead virutas, tundus olevat nende muredest kõige tühisem! Kuid samal ajal olid nad ilmselgelt teineteise jaoks loodud, neil oli ühine kirk ja nende maailmanägemine oli ebatavaline. Aga kas sellest on küllalt? Veetsin koos nendega imeliselt aega Sitsiiliat külastades, et seda teada saada. Ma loodan, et ka teie nende lugu naudite!

Proloog

Lõhnava Eleusise kuninganna,
maale heade andide kinkija,
ole mulle armuline, oo Demeter!
Ka sulle, Persephone, kaunis, kõigi armastatud
neiu, laulu
laulan sinu kiituseks ja auks.

Kleio Chase vaatas üle öla tagasi, kui ta tippis mööda Akropolise maja – Avertoni hertsogi labürindilaadse Londoni kodu – kitsast koridori. Talle ei järgnenud mitte keegi. Tõenäoliselt ei märganud keegi isegi tema lahkumist balliruumist. See olekski olnud võimatu niisuguses rahvamassis, mis oli kogunenud suurüritusele, mida hertsogi Kreeka maskiball kahtlemata oli.

Väga hea.

Siin oli kõik vaikne, mitte nagu saalis, kus lärmas muusika ja tühine vestlus. Oli nii vaikne, peaaegu nagu koopas, mida valgustasid vaid mõned üksikud lambid, mis oma väljanägemiselt meenutasid põlevaid tõrvikuid. Vabisev valgus puudutas tumedaid paneelseinu, madalat võlvitud lage ja kullatud raamidega maale,

pannes need läikima ja võbelema, nagu oleksid nad elus.

Kleio peatus, et oma kõrge kontsaga rohelised satiinkingad jalast libistada ja kiirustas sukkisjalu koridori lõpu poole, kus oli väike keerdtrepp, fuajeest üles viiva suure trepi miniatuur. Trepist üles kiirustades hoidis ta oma raskeid Meduusa kostüümi rohelisi ja kuldseid seeelikuid kõrgemal. Hertzog oli olnud väga salapärane, mis puudutas tänaõhtust alabasterjumalanna asukohta. Aga tema teenijad polnud hoopiski nii saladuslikud. Kleio oli suutnud üht lakeid veenda, et too talle avaldaks, kus Artemis – alabasterjumalanna – ootab.

Trepist üles jõudnud, sattus Kleio koridori, mis kulges läbi peaaegu kogu maja eesosa. Selle katmata akende rivist avanes vaade eesaeda ja tänavale selle taga, ning avatud väravale, kust ikka veel saabus ballile hilinevaid külalisi.

Galeriis oli seintel rohkem lampe, millest enamik ei põlenud. Polnud kahtlust, et need ootasid skulptuuri „suurt avamist“ pärast õhtusööki, kui need pidid justkui võluväl ellu ärkama. Praegu oli valgus hämar ning langes värelevantate viirgudena vaid mõnele aardele, mis siin välja pandud olid, jättes teised pimedusse.

Kleio taipas, et hoiab hinge kinni, kui ta mööda galeriid edasi hiilis, pieldes paremale ja vasakule, et näha kõiki neid imesid, mis olid siia kokku kuhjatud. Kõik tema isa sõbrad olid kuulsad kollektsionäärid, kes armastasid oma kogudega uhkustada, nii et ta oli üles kasvanud ilusatest antiikesemetest ümbritsetuna. Aga see – see siin oli midagi hoopis muud. Justkui harulduste kapp, mille sarnast ta kunagi varem polnud näinud.

Galerii meenutas peaaegu ladu, see oli asjadest nii pungil täis. Iidsed kivist kourosed, tardunud ja täpsed, nende tühjad silmad talle otsa jõllitamas. Pronkssõdalased, marmorjumalad, kastid täis etruskide juveele, lasuriidist skarabeuseid, juveelidega kaunistatud parfüümpudelid. Steelid toetumas vastu seinu. Riulite kaupa vaase, krateere ja amforaid. Kõik segapuntras koos, rahuldavas ühe mehe edevust, tema kogumishimu.

Kleio kortsutas kulmu, kui ta Avertonile mõtles. Nii nägus, et pooled linna naised olid temasse armunud – aga nii mõistatuslik. See kummaline tuluke tema rohelistes silmades, kui mees teda vaatas...

Neiu raputas pead, nii et satiinmaod tema peakattel värisesid. Ta ei suutnud praegu *temast* mõelda. Tal oli vaja oma ülesanne täita.

Galerii lõpus, üksinda küünlavalguse laigus, seisis mingi musta satiinlinaga kaetud objekt. Näha oli vaid tükkike korallikarva marmorist alust. Kleio lähenes sellele ettevaatlikult, pooleldi mingit löksu, mingit häiret oodates. Kõik oli vaikne, kui välja arvata tuule vihisev mühin, mis akendest kostis. Neiu sirutas käe välja ja tõstis ettevaatlikult drapeeringut, piiludes selle alla.

„Ohh,“ õhkas ta. See oligi tõepoolest tema. Alabasterjumalanna. Artemis oma üksildases hiilguses.

Kuju polnud suur. See oli galerii teiste rikkalikumate skulptuuridega võrreldes üsna väike. Aga ta oli nii täiuslikult kaunis, nii graatsiline ja elegantne, et Kleio võis mõista, miks temast oli saanud säärane sensatsioon. Miks leedid tahtsid endale Artemise soenguid ja Artemise sandaale.

Miks hertsog ta ära oli peitnud.

Nii valgest alabastrist nikerdatud, et ta näis sära-
vat peaaegu nagu hõbe, nagu esimene lumesadu, kui ta
seisis seal tasakaalus, vibu vinnas kõrgemale tõstetud,
valmis noolt lendu laskma. Voldiline tuunika langes üle
tema saleda keha kumeruste justkui kergest tuulehoost
haaratud, lõppedes pooles reies, paljastades tema tuge-
vad jalad, mis olid valmis jooksmiseks. Tema sandaalid,
need paeltega seotud kingad, mida sel hooajal koppee-
risid kõik naised, olid ikka veel pisut kuldsed nagu ka
laubapael, mis hoidis tema lokkis juuksed näolt tagasi.
Paelale oli kinnitatud tõusev kuusirp, kuulutades, et
tegu on tõepoolest kuujumalannaga. Tema pilk oli ainiti
saagile suunatud, pööramata tähelepanu surelike ülis-
tusele.

Kleio vaatas lummatuna üles tema poole, kujutades
ette Delose templit, kus jumalanna kunagi asunud oli ja
kus teda olid austanud tõelised kuukummardajad. Mitte
lihtsalt eliidi hulka kuuluvad leedid oma Artemise kin-
gakestega.

„Kui kaunis sa oled,“ sosistas ta. „Ja kui kurb.“

Nagu hertsog isegi.

Kleio sirutas käe, et puudutada õrnalt Artemise jalga
vaikse kaastunde märgiks. Kui ta seda tegi, märkas ta, et
jumalanna seisab puitalusel, toekal plokil, mille keskosa
poole jooksis peenike mõra. Kleio kummardus lähemale,
et näha, kas tegu on juhusliku või tahtlikult tehtud praoga.
See alus paistis kaunile jumalannale nii kummaline.

„Ah, preili Chase. Kleio. Ma näen, et olete avastanud
mu varanduse asukoha,“ ütles üks hääl vaikselt.

Kleio eemaldus Artemisest, pöördus ümber ning nägi hertsogit ennast seismas poolel teel kuju juurde. Pilk pingsalt neiut jälgimas.

Isegi hämaras läikisid hertsogi silmad nagu maod naise peakattel. Mees naeratas talle õrnalt, raputades oma Dionysose kostüümi leopardinaha õlgadele tagasi. Ta liikus lähemale, vaikselt ja kergelt, nagu oleks ta ka ise leopard.

„Ta on kaunis, kas pole?“ küsis mees, ikka veel väga vaikselt. Nii mahedalt. „Ma teadsin, et teid tõmbab tema poole, samamoodi nagu mindki. Ta on väga... vastupan-damatu oma saladuslikkuses ja üksilduses.“

Kleio nihkus tagasi jumalanna poole. Ta oli tõepoolest leidnud, et Artemis on vastupan-damatu. Niivõrd, et oli kaotanud valvsuse ja see polnud üldse tema moodi. Kui hertsog veelgi lähemale nihkus, peitus Kleio kuju taha, sõrmed vaevu puutumas Artemise külma sandaali. Ta libistas käe allapoole, sõrmed leidsid selle kummalise lõhe puust alusel. Ta käsi klammerdus sellest kinni võtma, nagu suudaks Artemis teda Avertoni eest kaitsta, kaitsta selle tumeda ja kummaliselt segase tunde vastu, mida ta tundis alati, kui mees tema läheduses oli.

Just nagu praegugi. Mees nihkus veelgi lähemale, aeglaselt, kuid pidevalt, nagu leopard džunglis. Ta vaatas Kleiot tähelepanelikult, justkui oodanuks ta, et neiut sööstab minema kui ehmunud gasell. Nagu võiks ta näha kõiki naise südame saladusi.

Kleio tõmbas õlad kühmu ja tugevdas sõrmede haaret kuju aluse ümber. Äkki tundus see vaikus, mida ta balliruumis igatsenud oli, ängistavana. Kõik ruumi kokku

kuhjatud varandused tundusid kõrguvat Artemise ja selle valge kuma ümber.

Tundus, et see juhtus iga kord, kui nad kohtusid – tema ja Averton. Mees takistas tema tööd Liiliavargana, takistas tema missiooni. Siiski sidusid neid mingid nähtamatud ja katkematud sidemed. Nad ei suutnud teineteisest eemale hoida.

Kleio ei kavatsenud mehele seda rahuldust pakkuda, et praegu minema joosta. Veel mitte.

Viimaks jõudis mees tema kõrvale ja Kleio hingamine peatus. Hertsog puudutas Artemise tuunika hõlma, tema kalliskividega ehitud sõrmed peatusid vaid mõne sentimeetri kaugusel Kleio rohelisest siidvarrukast. Neiu tundis mehe naha soojust, tema pilgu heledat valgust endal.

Pinge nende vahel kasvas veelgi, see oli kui pingule tõmmatud nõör, kuni Kleiole tundus, et ei suuda teha muud kui karjuda.

„Ma ei saa teil lasta teda ära viia, Kleio,“ lausus mees. Nii õrnalt. Nii kindlalt.

Kleio püüdis naerda. „Oh? Kas te arvate, et võiksin ta lihtsalt oma seeliku alla peita ja siit minema võluda? Kõigist teie valvuritest mööda?“

Mehe pilk välgatas peaaegu märkamatuult naise roheliste siidseelikute poole vaadata. „Mitte miski, mida te teete, ei suudaks mind üllatada.“

„Ma *tahaksin* anda talle kenama kodu kui see siin,“ sõnas Kleio. „Aga ma ei ole nii rumal, et seda teha prooviksin.“

„Vähemalt mitte täna õhtul.“